

Kopinicsot Bukarestben letartóztatták.

Egyelőre nem adják ki. — Romániában csalásokat követett el.

(A Szege budapesti tudósítójától.) A nap nagy eseménye, hogy Kopinicsot, a régóta hiába keresett sikkasztót, aki rendkívüli ügyességgel szökött meg annak idején a kincstártól sikkasztott 140 millióval, Bukarestben elfogták. Már mindenki azt hitte róla, hogy sohasem kerül rendőrkézre, mikor a végzetes véletlen Budapestre küldte egy barátját, Tóth Ist, a táncosnót, aki aztán nyomára vezetett.

Kopinics tehát még sem tudta elkerülni sorát. Esete minden újságolvasó előtt ismeretes és köztudomású, hogy hogyan siklott ki a rendőrség kezei közül. Egy ideig Párisban, majd Németországban tartózkodott, míg végül Bukarestben telepedett le. Nagy lábon élt, de azért üzlettel is foglalkozott, pénze fogytán utóbb szélhámoskodott is. Egyik erdélyi nagy bankot is fekereste s egy hamis sürgönyt mutatott fel, melynek alapján nagyobb összegű magyar korona kifizetését kérte. A bank azonban észre vette, hogy a sürgöny hamis, de Kopinics odébb állt.

A mostanában kihallgatott Tóth Ilus elmondta, hogy Romániában találkozott Kopinicsal, aki neki, mint régebbi barátjának elpanaszolta, hogy nincs egy fillérje sem. Ekkor Tóth Ilus — mint mondotta — egy pár lelt adott neki kölcsön. Azt is megígérte, hogy ha Pestre jön, el fog járni Kopinics tőzsdebizománysánál, akinél szökése előtt 70 milliót hagyott.

Ekkor Kopinics Tóth Ilus vallomása szerint már teljesen le volt rongyolódva. Tömeglakásokban lakott és éhezett.

A külügyminisztérium a táncosnó vallomása után érintkezésbe lépett a román hatóságokkal és ennek alapján, mint Bukarestből jelentik, Kopinicsot le is tartóztatták. Kopinics tiltakozott letartóztatása ellen s arra hivatkozott, hogy ő német állampolgár. Hogy mikor kerül kiadására a sor, azt még nem tudni, mivel Kopinicsnak előbb Romániában kell számot adnia az ottan elkövetett csalásaiért.

Pörbeszédék az Ulain-ügyben.

(Szege budapesti tudósítójától.) Az Ulain-pör tárgyalásának harmadik napján elsőnek Hirsch Sándor detektívfelügyelőt hallgatták ki tanuként. Elmondja, hogy Döhmelt Herényi h. főkapitány megbízásából Münchenbe kísérte, hogy magát Döhmelt ellenőrizze s hogy összeköttetést szerezzen Hitlerrel és Ludendorffal, megtudni tőlük maguktól, miben áll a puccs ügye. Döhmelt Hitler körében ismerték, de Hitlerrel és Ludendorffal nem találkozhatott, mert azok Nürnbergben voltak. Ellenben találkozott Weber Krisztiánnal, Hitler teljes hatalmu adlatúával, aki tudott az Ulainékkal tervezett szövetségről és terrorcsapatok kiküldését megígérte. Ulain tett fel ezután kérdéseket, majd indulatosan kijelentette, hogy az a Weber, akivel a tanu beszélt, nem volt Hitler adlatúsa, csak egy soffőr. Elővette azután az „adlatús Weber” fényképét s azt az elnök felhívására a bíróságnak is bemutatta. A tanu fenntartja vallomását, hogy ő Hitler igazi megbízottjával beszélt.

Ezután Seybold detektívfelügyelő vallomása következett, akit Döhmelt mint bajor őrmestert Franz Müller néven mutatott be Bobulának. Bobula Döhmeltnek a kérdésére, hogy nem lesz-e bój a puccskísérlettel, ezt felelte: „Nem kell félni, minden rendben van már, Szemere jegyveres emberei majd mindent elvégeznek. Héjjas ugyan még nincs beavatva a dologba, de az ő közreműködésére számíthatunk.” Elmondta még Bobula, hogy Szemere az állambiztonsági megbízottakkal próbamozgósítást fogelrendelni a hatóság félrevezetésére, az ABM-istákból kiválogat megfelelő embereket, éjjel 3 órakor megszállja a középületeket, elfoglalja Budapestet, a kormányt lemondásra kényszerítik s ha nem lesz hajlandó engedni, letartóztatják a minisztereket. Ezután Ulain tesz föl kérdéseket, majd Bobula vitatkozik a tanuval s kijelenti,

hogy vallomásának legnagyobb része nem fűdi a valóságot.

Ulain beszélt aztán hosszasan s kéri a bizonyítás kiegészítését, Prónay, Héjjas kihallgatását. Az indítványt a bíróság elveti.

Ezután Mészner Aladár ügyész tartotta meg vádbeszédét. Azzal kezd, hogy a háború és a forradalmak utáni időknek kellett elérkezniük, hogy az igazságszolgáltatásnak az államellenes bűncselekményeket tartalmazó lapjai teleíródjanak. A lelkek nem tudnak megnyugodni a háború borzalmait után. A feltétlen törvénytisztelet szükséges az állam nyugalmaához. Politikai bűncselekmények rendszerint akkor rajznak fel, amikor a külpolitikai helyzet éppen a legnagyobb nyugalmat kívánna meg és ezek halálos döfést is jelenthetnek az országnak. Majd Döhmellel foglalkozik és megállapítja, hogy ezt az embert anyagi érdekek hajtották. Késztelen, hogy a szerződésterveket megtárgyalják és rezsimváltozást akartak. A vádlottak elismerik, hogy aláírták a szerződést. A vádlottak nem tartották gyerekségnek a dolgot. Ezek a hazáellen követek el bűnt. Hitler és Ludendorff segítségével akartak szembeszállni a törvényes renddel. Veszedelemet hozhattak volna az országra. Nem kell többé egyének akciója. Lázadás büntetése címén emel vádat. Enyhítő körülményeket sorol fel ezután, de kijelenti, hogy az ilyen hazaszeretet büntetést érdemel.

Dr. Reszler Kornél, Ulain védője beszélt ezután. Kéri Ulain felmentését, mert szerinte korrektul járt el és mindig jó szándék vezette. Annak idején, látván a kormány tehetetlenségét, Ulain és társai felháborodtak és csupán hazafias érzésből, legjobb szándékkal cselekedtek.

Csúrtörökön folytatják a tárgyalást és valószínűleg ítélelhozatalra is sor kerül.

Szege ritka madárvendégei.

Nem holmi jómadarokról van szó, akik szintén szívesen látogatnak el hozzánk, hanem az északi vidékek szárnyasairól. Szeretik, hát nyilván szeretik a hidegebb éghajlatot, azért választottak maguknak amarra főt, tényát, de ami sok, az nekik is sok. Egyszer csak kibírhatalatlan lesz a temperatura s madár-nagysága azt mondja madár-urnak.

— Drágám, az idegeim már nem győzik. Reggeltől estig azzal a nyomorult háztartással bajlódni nem tréfaság. Te könnyen veszed a világot, elkaszínózol valamelyik faoduban, aztán alkonyatig röpökdsz holmi könnyelmű perszónák körül. Csak ne járjon a csörög, tegnap is láttalak, mikor annak a könnytévérű hűros rigó kisasszonynak tetted a szépet. A szemérmellenje, hogy feszítgette azt a babos bögyét!

— Mit sütsz már ki, kérde végül is Északi Szárnyas.

— Azt, gonosz szerencsevadászom, hogy elmehegnék egy kis külföldi turnéra, melegebb éghajlat alá. Teszem azt Magyarországra. Ott sok jómadár boldogul, bőségben él mindenki. Teszem azt a verebek ellepték a tőzsdét s már

nem is buzában spekulálnak, hanem papirokban. A spájzunk kiürült, az utolsó rovarit tegnap kopogtattam ki egy vén fenyőből, — ugye (mert miért ne használnók mi is ezt a szót, amit mindenki használ) — nincs más hátra. Kebelbarátném, tehéni Pirók Lili, már régen járja a Délvidéken a jávát, meg a blúzt, vagy réklit.

A madarak ezek után fölkerekednek és elhagyják otthonukat, amely bizonytalanná tette a megélhetésüket. Szörnyű erővel jött az idei tél — hozzá még tavaly — s ha abnormitását mi is megérezztük, sokszorta rosszabb volt az élet észak vidékein, nagy havak, sodró szelek, viharok birodalmában.

Ha idegen előkelőség jön hozzánk látogatóba, Kass Jánosnál érdeklődünk utána.

— Mikor érkezett? Melyik szobában szállt meg?

A buzgóbb riporter nem elégszik meg ennyivel sem, hanem tovább kutat.

— Mik a kedvenc ételei? Hány órakor kél és ki tetszik neki legjobban a színpadon?

Épp azért fordultunk mi is a madarak szen-

vedélyes és tudós nyilvántartójához, Erdélyi Lajos barátunkhoz. Ő Szege nek a Hermann Otója. Déli két óráig a várost szolgálja, azután csodálatos rajongással a természetet.

— Megjöttek? — kérdeztük röviden és velősen.

— Részben, felelte Lajos, sőt néhányszor már el is mentek.

— Ki van itt?

— A Kárpátokból a fenyves, meg a hűros rigó. Az első a nagyobb fajta, de körülbelül akkorák mindketten, mint a fekete rigó. A színük szürke, de a hűros melle babos, a fenyvesé pedig barna. Az utóbbi a nagyurak kedvenc eledele, de csak részben, akár a snepf. Hiszen kizárólag fenyőmagon él és csak ilyenkor, otthonából elmenekülve, szorul akármilyen kosztra. Most a Széchenyi-tér parktűkreiben kutatják a bogycákat, a külső részekben pedig a vadszölőt csipdesik.

— Elég nagy tömegben jöttek, 40—50 darabból álló csapatot is láttam a Széchenyi-téren. Nagyon el vannak gyámoltalanodva, olyan szelidek, hogy három-négy lépésnyire közel lehet hozzájuk menni, csak akkor libbennek odébb. Nem is menekülnek. Sok nézőjük akad, — hiszen idegenek voltak.

Csakis ilyen erős télen jönnek s addig maradnak, amíg meg nem érzik, hogy egyhűlni fog az idő. Három nappal megelőzőleg már eltűnnek. Az idén azonban megtörtént, hogy közben visszajöttek. Nyilván megkapták a drótalan távirónál is finomabb értesítést, hogy korán van még. Az apróbb olvadásokat újabb szigorú fagyok követik.

— Sok vörösbegy keresett föl bennünket, meséli tovább Erdélyi Lajos. Ez általában szereti a hideg tájékat a Kenderikével együtt, de ha megszűnik a táplálkozási létalapja, lejjebb vonul, a mi „melegebb” éghajlatunk alá. Hazájuk Galicia, meg az orosz erdők. A kenderike költ is nálunk, de nagy csapatban csak erős tél hozza le.

— Csonttollu madarat nem láttam, ami azt bizonyítja, hogy mégis csak elviselhető valahogyan északon a tél, ámbár olvastam róla, hogy Felsőmagyarországon szorványosan megjelenik. Ő a lehető legzordabb idő hírnöke és jelentője. A verébnél nagyobb, a melle piros, a háta barna. A szárnyatolla végén élénk piros színű, kemény, szarunemű anyag van, innen kapta a nevét. A bubját épp úgy tudja mozga ni, mint a pacsirta.

— Micsoda vadászok ezek a szege diek, tört ki Erdélyi Lajos és valóban, helyeselni kell a kérdésnek.

Mert amikor ennyi idegen és ritka madár látogat el hozzánk, néhányat illenék itt marasztalni, ha másképpen nem, kitömésre, muzeumi célokra. Vadászaink ellenben aggódo félszszel számolják a januári napokat és minden buzgalmukat a nyulak szogálatába állítják.

— Pedig több sarkvidéki madarat láttam, folytatja Erdélyi. A Tisza jegén sétált a dunnalud, akkora, mint a mi libánk. A gyálai réten 25—30-as falkába láttak tuzokot. Az igaz, hogy ezt rendkívül nehéz vadászni, legjobban kocsin lehet megközelíteni, fehér lóval (akár csak Szvatop'uk bennünket annak idején), de fehér legyen a suba, meg a süveg színe is. Azonkívül a városon kívül, olyan szabad helyen, ahol elfújta a szél a havat, láttam egy különös idegen madarat. Akkora volt, mint a mi galambunk, de égkék színű. Nem uram, nem téveszttem össze a galambbal. De nem ismerem.

El se képzeljük, hogy épp Erdélyi Lajos tévesztén össze, hiszen ő nem nyomtatott könyvből szedi a tudományát, hanem a természet foliánsait lapozgatja, ez tárja fel előtte minden titkát, akárcsak bálványának a rajongó szerelmes. Hogy a madarakat jobban szereti, mint az embereket, — ezt talán éppen napjainkban lehet a legjobban megérteni. Kétségtelen, hogy neki van igaza. Még az időjárás is a madarak viselkedéséből állapítja meg. Ha feltűnő mohósággal esznek, akkor nagyobb hó lesz, hidegebb idő. A szegény kis pária ellátja magát néhány napra.

Kedves proféciát is mondott végül Erdélyi, ideírom, hadd örüljenek neki mások is.

— Megmondtam már december első felében (valóban megmondtam), hogy kemény télünk lesz. Most azt teszem még hozzá, hogy nem tart sokáig. Februárban nem kinlódunk ennyit. Később visszatér még rövidebb időre, de az már nem lesz olyan ijesztgetős. (Sz.)